

Uhrina Ukraina

Fiksu kaverini painotti, että ymmärtääkseen Venäjää pitää aloittaa Vladimir I Suuresta. Entinen Moskovan suurlähettiläs René Nyberg taas korostaa, että ymmärtääkseen Venäjän valtopolitiikkaa ja kansalaisten suhtautumista valtaan pitää aloittaa Iivana Julmasta.

Aloitin Iivanasta. Stalin ihaili Iivana Julmaa ja näki väkivaltaisen ja oikukkaan tsaarin elämässä yhtäläisyyksiä omaan toimintaansa. Hän oli raapustanut erääseen Iivana Julmasta kertovan kirjan kanteen useaan kertaan sanan Opettaja. Putin taas ihailee Stalinia.

Ukraina ja ukrainalaiset ovat aina olleet kivulias piikki Venäjän lihassa. Ukrainassa on maailman viljavimmat pellot. Kiovan Rus oli aikanaan kukoistava valtakunta, vanhempi ja voimakkaampi Venäjä.

Neuvostoliitossa kärsittiin elintarvikepulasta. Ilman Ukrainaa valtakunnassa olisi vallinnut pysyvä nälänhätä. Pahin nälänhätä 30-luvun alussa koitti kuitenkin maan vilja-aitassa Ukrainassa. Kulakkien tuhoamisen ja raakojen viljan pakko-ottojen takia Ukrainassa kuoli parissa vuodessa nälkään 7,8 miljoonaa ihmistä. Ukrainalaiset muistavat ja tuntevat tämän.

Ukraina koki kovia myös natsien hyökätessä. Ukraina kuului Hitlerin lebensraumiin. Olenpa löytänyt sellaisenkin tulkinnan, että ukrainalaisten ala-arvoinen kohtelu oli Hitlerin kohtalokkain virhe. Menetettiin luonnollinen tuki ja vahva vastavoima neukuille.

Syntyjään ukrainalainen Nikita Hruštšov oli suosivinaan kotimaataan ja liitti hyvää hyvyttään epäukrainalaisen Krimin niemimaan Ukrainan neuvostotasavaltaan. Silloin sillä ei ollut väliä, mutta tempulla kylvettiin erään ongelman siemen.

Ukrainan itsenäistyttyä hallinto on ollut kehnoa ja talous korruptoitunutta. Nykyisen presidentin Volodymyr Zelenskyin tausta on mielenkiintoinen. Hän on vaurastunut juutalainen ja juristi. Parhaiten hänet tunnetaan kuitenkin mainiona TV-koomikkona.

Katselin aikanaan ukrainalaista TV-sarjaa Kansan palvelija, jossa herkuteltiin virkamiesten korruptiolla. Vaikka aihepiiri oli joltisenkin outo, tarina koukutti. Tuleva presidentti teki siinä mainion roolin.

Presidentti Zelenskyi on kokematon politiikassa. Puhuessaan englantia hän vaikuttaa kömpelöltä. Omilla kielillään, venäjällä ja ukrainalla hän hallitsee supliikin. Hän on ärsyttänyt somessa lähettämillään viesteillä Putinia ja apupoika Lukašenkaa.

Kun katseli ennen Venäjän hyökkäystä televisiosta kuvia Kiovesta, luuli niiden tulevan Länsi-Euroopasta. Ukrainan lippujen vieressä hulmusivat siniset EU:n tähtiliput. Jotkut haluavat tulla nyt riuhtomaan ne alas.

Ukrainasta tulee nyt paljon sotapakolaisia. Tämä ihmisvirta poikkeaa kuitenkin merkittävästi viime vuosina Euroopassa koetusta. Pakolaisten joukossa ei olekaan salskeita parikymppisiä miehiä, jotka ovat hukanneet paperinsa.

Ukrainalaisia tulee meillekin. Jos nyt osaamme toimia järkevästi ja kaukonäköisesti, voimme saada heistä pätevää, osaavaa työteliästä porukkaa eläköityvään yhteiskuntaamme.

Nobel-kirjailija Aleksandr Solženitsyn ravisteli Gulakillaan Neuvostoliittoa. Romaanissaan Elokuu neljätoista hän kertoo Tannenbergin taistelusta. Siinä nuori eversti Svetšin toteaa nuorelle kollegalleen Vorotyntseville nöyryyttävän tappion jälkeen: ”Venäjän on nimenomaan oltava pölkypäiden hallinnassa, se on Venäjälle välttämättömyys.”

Nasevasti sanottu!

pajen.fi